

Arrest

nr. 268 591 van 22 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 december 2019 dient verzoeker een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn moeder, mevrouw F. T., die de Belgische nationaliteit bezit. Deze aanvraag wordt op 14 mei 2020 geweigerd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna gemachtigde). De beslissing van de gemachtigde wordt vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna Raad) in haar arrest nr. 240 522 van 7 september 2020.

Bij beslissing van 4 maart 2021 werd de aanvraag opnieuw geweigerd, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen annulatieberoep in bij de Raad.

Op 23 juni 2021 dient verzoeker een tweede keer een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van zijn Belgische moeder. Op 25 oktober 2021 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 oktober 2021. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.06.2021 werd ingediend door:

*Naam: E. (...) A. (...) Nationaliteit: Marokko Geboorteplaats: (...)
Voorna(a)m(en): H. (...) Geboortedatum: (...) 1965 RR: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn moeder, T. (...) F. (...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

*Betrokkene legde terug allerhande stukken voor waarmee hij het ten laste zijn van zijn moeder van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, hij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit moeten blijken opnieuw ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene zelf tewerksteld is in België. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren hier in België en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Er is geenszins sprake van een buitengewone afhankelijkheidsrelatie
Het dossier bevat verder ook geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. Zo was betrokkene in het land van herkomst klaarblijkelijk economisch actief voorafgaand aan zijn komst naar het Rijk en toonde afdoende aan in het kader van zijn visumaanvraag in 2018 over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om een visum te bekomen. Echter gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden deze argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt.*

De voorwaarden van art. 40ter, dat expliciet gebaseerd is op art. 40bis, §2, eerste lid, 3° zijn niet voldaan. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Het verblijfsrecht wordt geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie -en asielbeleid een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van migratie- en asielbeleid.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, 1, 166.)

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet;

Dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie -en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuiste en manifest gebrekkige motivering van de beslissing.

Dat verweerster motiveert dat verzoeker niet aantoont te voldoen aan de voorwaarde van het 'ten laste' zijn.

Verweerster motiveert dat de voorgelegde stukken ontoereikend zijn, maar verduidelijkt niet waarom.

Ten tweede motiveert verweerster dat verzoeker zelf tewerkgesteld is in België. Hieruit leidt verweerster af dat verzoeker niet ten laste is van de referentiepersoon en dat er geenszins sprake is van een buitengewone afhankelijkheidsrelatie met de moeder.

Ten derde motiveert verweerster dat er in het dossier van verzoekster geen sluitende bewijzen zijn dat verzoekster reeds ten laste zou zijn geweest in het land van herkomst. Zo zou verzoeker economisch actief zijn geweest in land van herkomst en zou hij in het kader van een visumaanvraag in 2018 over voldoende bestaansmiddelen hebben beschikt om een visum te bekomen.

Verweerster stelt echter dat de tewerkstelling in België een voldoende argument is om de aanvraag tot verblijf te weigeren, zodanig zij haar verdere argumentatie aangaande de vermoede tewerkstelling in Marokko niet verder uitwerkt.

Echter volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet de noodzaak van materiële steun bestaan in het land van herkomst op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05) (eigen onderlijning). En dus niet meer na de aanvraag, in de lidstaat waar de Unieburger verblijft (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009). Vooruitzichten om werk te vinden in het

gastland waardoor de bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een Unieburger, eens hij het verblijfsrecht verkregen heeft, niet langer ten laste zou zijn van de Unieburger, heeft geen invloed op de interpretatie van de voorwaarde van 'ten laste' zijn (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12).

Land van herkomst is in casu Marokko, zodanig geen rekening kan worden gehouden met de financiële situatie van verzoekster in België. België is immers niet zijn land van herkomst.

Het argument dat de aanvraag van verzoekster dus moet worden geweigerd omdat verzoeker niet meer ten laste is van de referentiepersoon door zijn tewerkstelling in België is niet afdoende om de aanvraag tot verblijf te weigeren.

Verweerster verduidelijkt ook niet in haar beslissing uit welke documenten zij afleidt dat verzoekster economisch actief was en over voldoende bestaansmiddelen beschikte.

Gezien verweerster heeft nagelaten te motiveren waarom de door verzoekster voorgelegde stukken niet volstaan om aan te tonen waarom zij in Marokko niet 'ten laste' was van zijn Belgische moeder, dient verzoekster te concluderen dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd en een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen en bijgevolg dient te worden vernietigd."

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker, gezien hij ouder is dan 21 jaar, niet aantoonde dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon en bijgevolg niet aan de vereiste voorwaarden voldoet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet als volgt:

"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Verzoeker stelt dat verweerder nalaat te motiveren waarom de voorgelegde stukken ontoereikend zijn. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert echter dat verweerder duidelijk uiteenzet waarom verzoeker niet aan de bovenstaande voorwaarden voldoet. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd:

“Betrokkene legde terug allerhande stukken voor waarmee hij het ten laste zijn van zijn moeder van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, hij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit moeten blijken opnieuw ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene zelf tewerksteld is in België. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren hier in België en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Er is geenszins sprake van een buitengewone afhankelijkheidsrelatie. Het dossier bevat verder ook geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. Zo was betrokkene in het land van herkomst klaarblijkelijk economisch actief voorafgaand aan zijn komst naar het Rijk en toonde afdoende aan in het kader van zijn visumaanvraag in 2018 over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om een visum te bekomen. Echter gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden deze argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt.”

Verweerder stelt dat verzoeker inderdaad allerhande stukken heeft voorgelegd waarmee hij het ten laste zijn van zijn moeder in het land van herkomst en voorafgaand de aanvraag gezinshereniging tracht aan te tonen. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing echter dat het dossier geen bewijzen bevat dat verzoeker reeds ten laste was van zijn moeder in het land van herkomst omdat verzoeker in Marokko economisch actief was en reeds heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken in het kader van zijn visumprocedure in 2018.

Voorts bekritiseert verzoeker het oordeel van verweerder dat hij zelf is tewerkgesteld in België, waaruit wordt afgeleid dat verzoeker niet ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Volgens verzoeker kan er geen rekening worden gehouden met de financiële situatie van verzoeker in België. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, die zegt dat de materiële afhankelijkheid moet worden beoordeeld, en aldus bestaan, op het moment van de aanvraag gezinshereniging. Eventuele wijzigingen die zich voordoen na het moment van de aanvraag kunnen volgens verzoeker niet meer in acht worden genomen.

De Raad wijst erop dat de redactie van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat verzoeker moet aantonen ook gedurende de periode dat zijn aanvraag nog loopt, ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Er is immers in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn *“die te hunnen laste zijn”*. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat te dezen van toepassing is omdat verzoeker de zoon is van een Belgische onderdaan, duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent, zijnde de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling, te zijnen laste te nemen.

Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen uitsluitend zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. Zelfs indien een descendent van een EU onderdaan slechts zou dienen aan te tonen dat hij te zijnen laste geweest is en ten laste is op het moment van het indienen van de aanvraag, kunnen voor descendentes van Belgische onderdanen strengere voorwaarden gelden. Uit het arrest met nummer 123/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof blijkt alleszins globaal dat ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging kunnen worden opgelegd dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger.

Eén en ander blijkt ook uit de Memorie van Toelichting bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, waarin onder meer wordt gesteld met betrekking tot artikel 18 van deze wet, dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft vervangen:

“Dit ontwerp van wet wil de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten verbeteren die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging. Het beoogt ook de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt.” (Parl.St. Kamer, 2015-2026, nr 1696/001, p 7).

Voorts acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onwettig dat verweerder in het kader van een aanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs van diens eigen inkomsten aantoonde dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen en niet enkel aan de hand van de gegevens die door verzoeker werden aangebracht bij het indienen van de aanvraag. Er zo over oordelen zou ertoe leiden dat het enkele feit dat de aanvrager in het verleden ooit ten laste is geweest van de Belgische ascendent, zou volstaan om het verblijfsrecht vast te stellen overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Een dergelijk standpunt is de negatie zelf van het bestaan van wettelijke verblijfsvoorwaarden en kan dan ook niet worden bijgetreden. Verzoeker diende een verblijfsaanvraag in als persoon ten laste. Het is niet kennelijk onredelijk noch onwettig te oordelen dat, nu blijkt dat verzoeker niet ten laste is van zijn moeder, hij dan ook geen aanspraak kan maken op deze verblijfsgrond. Bovendien bemerkt de Raad dat verzoeker niet betwist dat hij zelf een inkomen genereert, noch dat hij niet ten laste is van zijn moeder. Deze motieven zijn aldus voldoende om de bestreden beslissing te schragen. Waar verzoeker stelt dat niet afdoende werd gemotiveerd omtrent de voorgelegde stukken waarmee hij zou aantonen dat hij in het land van herkomst wel ten laste was van zijn Belgische moeder, is verzoekers kritiek gericht tot een overtollige motivering in de bestreden beslissing. Het motief dat verzoeker niet ten laste is van zijn moeder omdat hij tewerkgesteld is, volstaat om de beslissing te schragen en is bijgevolg een determinerend motief. Er kan bijgevolg niet worden ingezien welk belang verzoeker heeft in een bijkomende motivering over de stukken die betrekking hebben op de ten laste neming in het land van herkomst, aangezien verzoeker heden niet ten laste is. Deze determinerende vaststelling wordt overigens niet betwist door verzoeker. In de nota met opmerkingen merkt verweerder overigens terecht op dat de vestigingswetgeving erop gericht is gezinshereniging toe te staan aan bloedverwanten in neergaande lijn van Unieburgers, voor zover ze principieel hulpbehoevend zijn van de Unieburger en niet zelf in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Verzoeker kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat hij niet in staat is in zijn levensonderhoud te voorzien ondanks zijn tewerkstelling.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN